

Nom i cognoms:

Data:

MERCÈ ANGUERA...

...explica alguns secrets de les Antibarbis

Bon dia, nois i noies de quart. Com anem?

Em fa il·lusió que llegiu “No fotis, Marta!” per la vostra “Ronda de llibres”.

Em sembla que ja sabeu que a més a més d'escriptora sóc mestra, i que treballo a una escola de Corbera. Per això us tinc una confiança especial, i penso que us puc explicar alguns secrets sobre les Antibarbis que no coneix gairebé ningú.

La primera Antibarbi va ser la Nao. I, al començament, només em vaig inventar una cosa d'ella: el seu nom! Se'm va acudir al tramvia, a Barcelona, i, no sé per quina raó, vaig veure claríssim que era xinesa, i que li agradaven les motxilles amb gatets.

La segona Antibarbi va ser l'Eli. Fa molts, molts anys, quan jo encara no era ni mestra ni escriptora i feia quart de primària, a la meva classe va arribar una nena nova. Es deia Lydia i estava una mica trista perquè els seus pares s'havien separat. Tenia el nas ple de pigues i era una noia seriosa, semblava que fos una persona gran. Estudiava molt i molt i sempre treia bones notes, però gairebé mai reia. A mi m'agradava aprendre coses, però era una nena bastant despistada i una mica desastre, i sempre em feia embolics, sobretot amb les mates. Com que la Lydia i jo vivíem al mateix barri, que estava molt lluny de la nostra escola, fèiem cada dia un viatge llarguíssim amb un autobús, el 64, que travessava Barcelona de punta a punta. Al 64, la Lydia intentava que jo entengués els deures, en canvi jo xerrava i xerrava sense parar, comentant el que vèiem pel carrer i el que havia passat a classe i al pati, i altres històries que se m'acudien i, en general, parlant de tot menys de mates. La Lydia feia veure que s'enfadava però acabava escapant-se-li una rialleta petita, i després una altra de més grossa, i al final sempre acabava plorant de riure i s'havia de treure les ulleres, que se li entelaven. Jo, moltes vegades aprofitava per asseure-m'hi a sobre i aixafar-les, sense voler, la qual cosa tornava a fer-la enfadar... Ja us deueu imaginar que ens vam fer molt amigues. Ara ella és una gran científica i viu a Anglaterra. Quan vaig publicar “No fotis, Marta” li vaig enviar, i al cap de pocs dies vaig

rebre una trucada: “L’Eli sóc jo, oi? -em va dir-. I tu ets la Marta, eh, lloro!” “Ara em renyarà, com sempre” -vaig pensar. Però no! Va dir: “Mentre llegia el teu llibre, em moria de ganes de tornar a tenir onze anys. Va ser un temps feliç, oi? No semblava un temps feliç, però ho era.”

La Lydia l’havia encertada, com sempre, igual que l’Eli. Perquè el tercer secret és aquest: la Marta és, de les tres Antibarbis, la que s’assembla més a mi. No té res de particular però xerra, xerra, xerra, s’inventa coses i després es pensa que són veritat, fica la pota a base de bé i llavors no sap massa com arreglar-ho...

Escriure “No fotis, Marta!” i la resta de llibres de les Antibarbis em va agradar, perquè jo també tenia la sensació que el temps havia fet un salt enrere, que tornava a tenir deu o onze anys i anava a l’escola amb les meves amigues. Enyoro aquell temps! Sort que, amb la feina de mestre, el recupero una mica cada dia, a l’escola. Ben mirat potser per això em vaig fer mestra: per no perdre de vista el món dels nens i nenes, el vostre món. I, evidentment, em vaig fer escriptora per poder seguir explicant coses sense parar i sense que ningú em renyés!

Espero que us ho passeu tan bé llegint “No fotis, Marta!” com jo m’ho vaig passar escrivint-lo, igual que llegint els altres llibres de La Ronda de Llibres. I que guanyin els millors! Bé, en realitat, quan llegim coses que ens agraden, sempre hi sortim guanyant... Però això ja seria un altre tema.

Fins molt aviat,

Mercè Anguera

PS. Si us plau, no li expliqueu a ningú aquests secrets de les Antibarbis. Ja heu vist que pot passar quan s’esbomben els secrets!

Nom i cognoms:

Data:

CARLES SALA...

...us presenta la Flairosa

Ei, lectors i lectores!

He sentit a dir que per les vostres terres esteu a punt de fer una ronda de llibres? Ostres, que bé! I també diuen que voleu conèixer la meva gran amiga Flairosa? Ostres, que rebé! Em fa molta il·lusió!

Ja veureu que la Flai (a casa la coneixem tant que li diem així) és una bruixa molt especial, una amiga dels boscos i dels rius capaç de fer uns remeis sabonosos fantàstics per protegir la natura que l'envolta.

Això sí, la Flairosa i tots els habitants de Vilafrondosa també tenen un enemic: el terrible Nastapat, un bruixot brut, pudent i molt poca-solta que intentarà fer-los la vida impossible.

Espero que llegint aquesta història passeu una bona estona, rigueu, patiu (només una miqueta), us emocioneu... I també que, a més a més, tingueu molta sort en aquesta ronda de llibres!

Una abraçada ben flairosa i molt bona lectura!

Carles Sala i Vila, escriptor i amic de la Flairosa.